

[Poul Hansen (Kalundborg).]

hr. Poul Møller og hr. Tesdorpf, der finder det rimeligt at rette en speciel kritik mod daværende forsvarsminister, det ærede medlem hr. Alsing Andersen. Jeg understreger, at det kun er disse to ærede medlemmer — ikke venstres medlemmer og ikke det ærede konservative medlem hr. Thestrup. Jeg går ud fra, at det ærede medlem hr. Alsing Andersen selv vil give svar på tiltale, men jeg vil dog som mit partis ordfører gerne slå fast, at vi ikke kan deltage i kritikken og ikke anerkende dens berettigelse. På ikke mindre end 8 punkter rejser man kritik mod det ærede medlem. Både denne kendsgerning og arten af de forhold, man drager frem, tyder på en sjælden nidkærhed i tjenesten. Man har virkelig bestræbt sig for at få det hele med. Sammenholder man dette med, at det som nævnt kun er to medlemmer af udvalget, der drager disse forhold frem, ledes man uvægerligt hen på den tanke, at det er politiske og ikke saglige motiver, der har været ledende. Man mærker hensigten og bliver forstemt.

I det, jeg allerede tidligere har sagt, ligger en tilstrækkelig begrundelse for afvisningen af kritikken af, at generalkommandoen ikke blev orienteret før 6. april, at den daværende forsvarsminister ikke anbefalede indkaldelse af sikringsstyrken den 8. april, og at han heller ikke kunne billige de troppeforskydninger, generalkommandoen ønskede. Vi kan tiltræde de synspunkter, det ærede medlem hr. Alsing Andersen anførte overfor den første parlamentariske kommission vedrørende grænsegendarmeriet, flådens placering og hans stilling til den ordre til flåden, som viceadmiral Rechnitzer forelagde ham om morgenen den 9. april. Det må forbavse — for at bruge de ærede medlemmer hr. Poul Møllers og hr. Tesdorpfes eget udtryk — at de har villet anføre en så forholdsvis beskeden ting i den store sammenhæng som ønsket om at flytte et luftværnsbatteri til Rømø, og endelig forekommer det os helt urimeligt, når de betegner det som en forsømmelse, at det ærede medlem hr. Alsing Andersen — jeg citerer —

„ikke foretog sig noget for at koordinere forskellige statsinstitutioners og administrationsgrenes indberetninger vedrørende militære forhold.“

Her står vi, synes jeg, overfor et så udpræget udslag af bagklogskab og overfor en så anstrengt anledning til kritik, at det i virkeligheden på afslørende måde karakteriserer, hvad de to ærede medlemmer er ude på. Man vover ikke gennem forslag om rigsretsanklage at få denne række af anklagepunkter prøvet, men en mistænkeliggørelse, der kun kan have til hensigt personligt at ramme en politisk modstander, viger man altså ikke tilbage for. Vi tager skarp afstand fra denne fremgangsmåde overfor en mand, hvis ansvarsfølelse og pligtfølelse vi har lært at værdsætte højt, og som i hele sin gerning — også i de tunge april dage 1940 — kun har haft landets og befolkningens vel for øje.

Inden jeg forlader forholdene omkring den 9. april, finder jeg det nødvendigt at knytte nogle få kommentarer til en enkelt, lidt dunkel sætning i de ærede medlemmer hr. Poul Møllers og hr. Tesdorpfes mindretalsudtalelse. Den lyder således:

„Desuden har verdensudviklingen og vort lands ændrede udenrigs- og forsvarspolitik givet svaret på bedømmelsen af Danmarks udenrigs- og forsvarspolitiske linie i perioden inden 2. verdenskrig.“

Den lidt nedladende tone i denne sætning giver mig anledning til at sige, at det jo ikke blot er Danmarks udenrigs- og forsvarspolitik, der er ændret. Vi har draget den lære, at svaghed og isolation forsvarsmæssigt set, at selv den ærligst gennemførte neutralitetspolitik ikke er nogen beskyttelse mod at blive draget ind i krigeriske begivenheder og ikke den bedst tænkelige sikkerhed for freden og friheden. Men den samme lære har en lang række andre lande draget, også lande, hvis størrelse og militære evne rager langt op over vor. Den manglende solidaritet mellem de demokratiske lande og deres relative militære svaghed virkede som en opmuntring til det aggressive nazistiske diktatur.

Deraf har ikke alene vi, men en række demokratiske lande draget den konsekvens, som nu er udtrykt i det vestlige forsvarssamarbejde om fredens og frihedens opretholdelse. Som led i denne kæde har også dansk forsvar fået en mening, som det tidligere måtte savne, og for så vidt kan man sige, at der nu af de tragiske begivenheder den 9. april 1940 og af den modige og offer-